

*De samenleving moet
investeren in mensen,
dan haal je ook het beste
uit elkaar*

Corina van Arkel

“Koffie, thee of wat fris?” Zo begon ons keukentafelgesprek met Corina van Arkel uit Buren. Een hartelijke ontvangst waarbij ook haar zoon Robbin nog even aanschoof. Hij wilde graag weten waarom jongeren in Buren niet meer mogen zwemmen bij de stuw in De Korne. “Was altijd een fantastische plek voor ons en we veroorzaakten helemaal geen overlast”. Het werd ons duidelijk dat een groep welwillende jongeren in de leeftijd van 16-18 jaar op zoek is naar een plek in Buren waar ze bij elkaar kunnen komen en wat kunnen

kletsen. “Zelfs in de Put mogen we niet meer zwemmen...”.

Natuurlijk de vraag wat de PvdA Buren daarvan dan dacht, logisch natuurlijk. Een vraag die we konden verwachten.

Natuurlijk gaven we aan dat wij staan voor spel, sport, ontmoeting en cultuur voor jongeren. We nodigden hem uit om met z’n vrienden een plan te maken. “Dat ga ik doen en dan kom ik erop terug” zei hij en hij vertrok.

Bij een kop koffie zat Corina inmiddels op haar praatstoel en daar kwamen we natuurlijk voor. “We moeten jongeren niet over één kam scheren, ze zoeken een plek en die moeten we voor jongeren zoeken. Niet alleen in Buren maar dat speelt ook in andere kernen. Nu jagen we jongeren van plek naar plek en daar wordt ’t niet beter van”.

Corina is zeer betrokken bij de lokale samenleving. Geboren en getogen in Erichem verhuisde zij in 1991 naar Buren.

Ze haalde wat herinneringen op aan haar geboortedorp waar vroeger Café-Herberg De Linde de ontmoetingsplek was voor mensen in het dorp.

Het café had een sociale functie. “Het was een plek waar werd gepraat over het weer, de oogst, voetbal en de politiek”. Lachend voegt ze toe “en daar werd altijd de waarheid verteld!”.

In de tijd verdwenen voorzieningen uit de kleine dorpen en Erichem verloor haar café tot een aantal inwoners op het idee kwamen van het dorpshuis een soortgelijke ontmoetingsplek te maken. “Op een aantal zaterdagmiddagen in het jaar gaan de deuren van het dorpshuis open om die functie van

het vroegere café over te nemen. Prachtig. Jong en oud, geboren in het dorp of nieuw in het dorp komen wonen, iedereen komt er samen”.

We concludeerden met elkaar dat dit precies is wat een dorpshuis moet zijn.

Corina van Arkel staat met één been in Buren en met één been in Erichem. “Ook al liggen de plaatsen dicht tegen elkaar aan, er is wel degelijk een verschil hoor”. In Buren is ze ook zeer betrokken bij allerlei activiteiten.

Ze is vrijwilliger bij evenementen maar wordt niet altijd gemotiveerd van de wijze waarop de gemeente de laatste jaren met verenigingen en initiatieven omgaat.

“Voor de jaarlijkse activiteit moet de Touwtrekvereniging van Erichem € 400,- aan leges betalen Hoe ontnem je mensen hun lust” zegt ze fel.

Ze concludeert dat verenigingen met activiteiten minder geld binnenhalen dan ze aan leges aan de gemeente moeten afdragen. “Dat kan toch nooit de bedoeling zijn als je de gemeenschap als geheel zo belangrijk vindt?”.

Natuurlijk ontkomen we er niet aan om ook nog even met elkaar te praten over de ontwikkelingen in de zorg. Corina geeft aan dat de gemeente wel een hele belangrijke verantwoordelijkheid heeft. “Hoe gaat de gemeente dat straks allemaal organiseren? Natuurlijk is het goed dat mensen zo lang mogelijk zelfstandig wonen maar dan moet de mantelzorg en verpleegzorg wel goed en vooral dichtbij georganiseerd zijn. Mensen moeten op mensen kunnen rekenen”.

Zelf staat ze als het nodig is natuurlijk altijd klaar voor haar ouders die in Erichem wonen. “Je wilt toch zo goed en lang mogelijk voor je ouders zorgen? Dat hebben ze mij nu eenmaal geleerd” zegt ze stellig.

Na een uur besluiten we ons gesprek in de wetenschap dat we nog wel een uur hadden kunnen doorpraten met elkaar.

“Oh ja” zegt ze, “schrijf nog maar op dat ik het belangrijk vindt dat de samenleving investeert in mensen, dan haal je ook het beste uit elkaar”.

*Eigenlijk denk ik, dat
mensen met een
arbeidsbeperking
bovengemiddeld
gemotiveerd zijn om aan
de slag te gaan*

Dick van Ommeren

Zaterdagmorgen 11.30 uur. Dick is aan het klussen bij z'n zoon, maar komt tussendoor even naar huis voor ons gesprek. In de gezellige woonkamer van Dick en zijn vrouw Rika staat de koffie klaar.

Vorige week heeft Dick een koninklijke onderscheiding ontvangen bij zijn afscheid als directeur bij Oostendorp Installatietechniek. Nog van harte gefeliciteerd. Het bedrijf Oostendorp techniek bestaat dit jaar 97 jaar. Het is een familiebedrijf, waar Dick bijna 48 jaar heeft gewerkt, en zich

heeft opgewerkt van hulpmonteur tot directeur. Volgens Dick heeft een familiebedrijf vaak oog voor het sociale aspect. Oostendorp heeft dat hoog in het vaandel en ik heb dat altijd erg gewaardeerd, het past bij mij.

Als een bedrijf goed is voor de mensen, dan is dat omgekeerd ook zo. Het is de beste investering die je kan doen. Er werken soms wel 3 generaties in het bedrijf en jaarlijks wordt van onderaf het personeelsbestand "ververst". We nemen in ieder geval jaarlijks 2 tot 3 jongeren aan(ook al hebben

we soms niet direct werk voor hen). Deze leerlingen worden via ons “eigen” opleidingsinstituut (van de installatietechniek) verder opgeleid. Ze werken 3 weken(praktijk) en gaan 1 week naar school(theorie). Ook voor zittende werknemers hebben we verschillende opties voor cursussen en scholing.

Waar ik nieuwsgierig naar ben is, of er in “het vrije bedrijf” mensen met een arbeidsbeperking aan de slag kunnen en hoe een werkgever daar mee om kan gaan.

Volgens Dick heeft ieder bedrijf (groter dan een paar werknemers) absoluut werk voor deze mensen. Ik vind het ook een sociale plicht voor een werkgever.

Bij mijn bedrijf zijn op het moment 2 mensen met een Wajonguitkering aan het werk. In ons bedrijf is iemand als gevolg van een ongeluk gehandicapt geraakt en ook hij is aan het werk. We hebben daarvoor een gehandicaptentoilet en een lift aangebracht.

Het is belangrijk, dat je stuurt op talenten, gericht kijken naar plussen en minnen. Het betekent dat je

mensen de 1e twee jaar bij de hand neemt. Kijkt wat bij ze past, en zorgt dat ze op een plek terecht komen waar ze zich thuis voelen en gedragen worden door de organisatie.

Eigenlijk denk ik, dat mensen met een arbeidsbeperking bovengemiddeld gemotiveerd zijn om aan de slag te gaan. Vaak hebben ze al veel tegenslagen moeten overwinnen. Ons bedrijf wil daar tijd aan besteden.

Als straks meer mensen met een arbeidshandicap in het vrije bedrijf aan de slag moeten is het belangrijk, dat je als gemeente weet om hoeveel mensen het gaat en welke doelgroep. En dat je een goeie inventarisatie hebt van de bedrijven die er lokaal en regionaal zijn. Je moet niet met hagel schieten, maar gericht zoeken naar beschikbaar werk.

Wat ik trouwens wel lastig vind, zegt Dick, zijn al die tussenlagen. Bijvoorbeeld de re-integratie bureaus. Er zijn veel regels, controle, en iedereen moet er aan verdienen. We leven een beetje in een achterdochtmaatschappij.

Als iedereen zijn vakmanschap uitoefent – doen waarvoor je bent, en verantwoordelijkheid nemen – dan kan de helft van al die procedures worden ingekort en versimpeld.

Als Mark en Maaïke binnenkomen met de attributen voor de foto, komt het gesprek nog kort even over aanbesteden en de regio. Dat blijft een lastig verhaal.

Soms wordt de norm zo hoog gelegd dat lokale of regionale partijen niet in aanmerking komen. Terwijl je misschien, als je de procedure anders insteekt ook lokale en regionale bedrijven meer kansen zou kunnen geven. Soms lijkt er te weinig expertise in huis bij de regio om dit mee te nemen bij aanbestedingen.

Tot slot. Dick's ouderlijk huis en het huis van mijn grootouders stond in Lienden aan de Dijk, gescheiden door een bogerdje (boomgaard) en een zandpad. Dus we ontkwamen er niet aan om het heel kort nog even over die tijd te hebben. En één uitspraak is zeker de moeite waard om aan het papier toe te vertrouwen.

Een uitspraak van Dick's moeder: "Ik vind het fijner om iets te geven, dan om iets te krijgen".

*We moeten met elkaar
bouwen aan een
krachtige samenleving
waarin mensen zich
verbonden voelen*

Dik Laponder

Dik Laponder is al 6 jaar wijkagent in het westelijk deel van onze gemeente. Het oostelijk deel neemt zijn collega Gerard van den Akker voor zijn rekening. Als wijkagent sta je midden tussen de bewoners in het gebied en met velen bouw je een band op en krijg je ook hun vertrouwen. "Vertrouwen krijgen is ook vertrouwen geven. Dat is wat ik graag nastreef". "Natuurlijk zijn er sociale problemen in onze gemeente. Mijn rol is dan vooral om mensen te stimuleren samen hun problemen op te lossen. Het mooiste is natuurlijk dat een

lokale samenleving de kracht bezit om conflicten zelf op te lossen. We moeten dus met elkaar bouwen aan een krachtige samenleving waarin mensen zich verbonden voelen".

We vragen Dik of de veranderingen in de zorg en daarmee het weer meer inzetten op zorg dichtbij de mensen kansen biedt. "Jazeker, doelstelling daarbij zou moeten zijn het samen met alle partners optrekken en elkaar versterken, ieder vanuit zijn eigen professie. Initiatieven als het

Mantelzorgpunt in Kerk-Avezaath, het Huis van Maurik en het Huis van Buren zijn natuurlijk hartstikke goed. Er kan zodoende een loket ontstaan waar niet alleen zorgvraagstukken worden gedeeld maar waar ook sociale vraagstukken aan de orde kunnen komen. Het gaat om signaleren. Er moet worden gestreefd naar een trefpunt in elke kern dat op een vaste tijd bezet is. Dik de politieman kan dan op dat tijdstip ook gewoon even binnenlopen” zegt hij lachend.

Dik is reuze blij met de totstandkoming van de Signaleringsgroepen. Leden van signaleringsgroepen voelen zich in dit proces niet alleen meer bewust van hun omgeving en de veiligheids- en leefbaarheids-zaken die spelen, maar zijn daarbij ook extra ogen en oren. Inmiddels zijn signaleringsgroepen actief in Zoelen, Kerk-Avezaath, Buren en een afgeleide daarvan in Beusichem, Ravenswaaij, Lingemeer. Ingen en Maurik staan in de steigers.

“Allemaal betrokken mensen die in het kern verantwoordelijkheid nemen voor een veilige, leefbare en verdraagzame samenleving. In een

aantal kernen zijn ook Dorpsraden actief daaruit komen prachtige initiatieven ten bate van het dorp of gemeenschap Kenmerkend verschil tussen Signaleringsgroepen en Dorpsraden is wel dat de groepen meer in de preventieve sfeer acteren terwijl de raden meer meewerken aan de totstandkoming van beleid.

Je zou kunnen zeggen dat er gewerkt wordt van veilig naar leefbaarheid”. Dik denkt dat de gemeente Buren nog veel meer gebruik zou kunnen maken van deze structuren. “Je moet mensen dan wel zo maximaal mogelijk betrekken en serieus nemen”.

We delen signalen uit de kernen dat mensen zich zorgen maken over het aantal inbraken in de gemeente. “De afgelopen vier jaar is het aantal inbraken in de gemeente Buren stabiel, tussen de 104 en 118 inbraken per jaar.

Dat is natuurlijk altijd te veel. Naast diefstal van vaak dierbare spullen en schade aan de woning zorgt een inbraak ook voor emotionele schade bij mensen.

We zien wel dat Lienden, Ingen, Kerk-Avezaath en Beusichem er echt uitspringen. Je komt er snel

weg via de snelwegen en vaak zijn het inbrekers vanuit andere regio's. We werken heel enthousiast samen met signalerings-groepen en nemen zo mogelijk samen met hen maatregelen. Denk hierbij aan het camera's in Kerk-Avezaath en de aanduiding Buurtpreventie in de woonwijk Lage Korn in Buren".

Dik is heel tevreden over de samenwerking met de gemeente Buren, het contact met Burgemeester De Boer vindt hij uitermate positief en prettig. "Hij is betrokken en communicatief sterk".

"Laten we het ook even met elkaar over jongeren in de gemeente hebben" stelt Dik voor. "Ik vind het jammer dat jongeren te vaak over één kam worden geschoren.

Er wonen heel veel positieve jongeren in onze kernen die op geen enkele manier overlast bezorgen. Het hangen van jongeren hoeft ook helemaal geen probleem te zijn, jongeren hebben behoefte aan een ontmoetingsplek en vormen ook een onderdeel van onze samenleving. We moeten ze niet wegstoppen. Waar we wel vaak tegenaan lopen is dat jongeren een enorme rotzooi achter-

laten, dat is ergernis nummer één van de inwoners".

We vragen Dik of jongeren voldoende worden betrokken bij beleid. "Dat kan beter, jongeren moeten met ouderen in gesprek en andersom. Hoe mooi zou het zijn als jongeren ook mee gaan draaien in de Dorpsraden en Signaleringsgroepen. Door met elkaar in gesprek te gaan en met elkaar samen te werken kom je verder" aldus Dik. "Tentfeesten zijn niet meer weg te denken uit dit gebied, ze hebben een functie bij het binden van jongeren. De organisaties doen hun werk prima en nemen hun verantwoordelijkheid zeer serieus".

Met betrekking tot de verkeersveiligheid is Buren een relatief veilige gemeente. Er is sprake van een beperkt aantal ongevallen in de kernen, de provinciale wegen zijn en blijven daarbij natuurlijk wel een probleem. Vaak zijn de gevolgen van aanrijdingen op wegen, waar relatief hard wordt gereden groot in de zin van schade of letsel.

"We moeten natuurlijk wel alert blijven en nemen klachten van bewoners dat in hun wijk te hard

wordt gereden dan ook serieus. We kunnen dan heel gericht snelheidscontroles houden met onze laserapparatuur. Het terugbrengen van de openbare straatverlichting is ook niet overal verantwoord bijvoorbeeld. Op de school-routes moet je dat niet doen, we moeten zorgen dat schoolroutes veilig zijn en blijven. Soms zie ik kinderen fietsen terwijl ze worden ingehaald door zo'n monster van een landbouwvoertuig, dat blijft toch zorgelijk”.

Waar we als wijkagenten ook veel klachten over krijgen is het rij- en parkeergedrag rond basisscholen tijdens het aan- en uitgaan van de scholen. Bij de meeste scholen verloopt dit onveilig en chaotisch. Ouders maken er met zijn alleen dan ook een geweldige janboel van, de uitzonderingen daargelaten. Ook ouders/verzorgers hebben een duidelijke rol om de veiligheid van kinderen rond de scholen te verbeteren. Met betrekking tot verkeersmaatregelen en weg-aanpassingen kan Buren nog wel een slag maken zegt Dik.

“Een weg inrichten mag niet alleen gebaseerd zijn op de landelijke richtlijnen en de formele normen

en regelgeving maar moet waar mogelijk ook maatwerk per kern zijn.

Laat de bewoners actief meepraten en meedenken hoe zij vinden dat de wegen in hun omgeving moeten worden ingericht. Dan creëer je namelijk draagvlak en acceptatie bij de bewoners voor de maatregelen”.

Natuurlijk komt het gesprek nog even over parkeerbeleid in het stadje Buren. “Zorgen maken we ons op de bereikbaarheid door hulpverleningsdiensten. Waarom zien mensen hun eigen verantwoordelijkheid niet? Er is in een aantal straten van Buren voor brandweerwagens en hoogwerkers bijna geen doorkomen aan”. Daarnaast vindt Dik dat de parkeerdruk in Buren veel te groot is.

“Er zou een dialoog moeten komen met de Business School om het grote volume aan auto's op een andere manier te parkeren. Als het niet in overleg kan dan moeten er wellicht formeel maatregelen worden genomen. Daarnaast vindt hij dat het invoeren van vergunning-parkeren in Buren een prima optie kan zijn. “Inwoners zijn dan

gegarandeerd van een parkeerplek en anderen parkeren hun auto op minimale loopafstand op het parkeerterrein. Het maakt Buren leefbaarder en vooral ook veiliger”.

“De gemeenschapszin moet herontdekt worden. Als we die weg inslaan komt ’t helemaal goed!”. Wat moeten we daar nog aan toevoegen Dik?

Wijkagent Dik is een man met een missie!

*Er zou beter bezuinigd
kunnen worden op de
managers, in plaats
van de mensen die
het werk doen*

**Nelly en Gerry
van Schaik**

Hartelijk worden wij ontvangen door Nelly en Gerry van Schaik. Geboren en getogen in Ingen, waar zij samen met hun moeder van 82 nog steeds wonen.

We gaan zitten aan de keukentafel en krijgen een kop koffie met een lekkere krakeling. Gerry en Nelly zijn bekende inwoners van de gemeente Buren. Lange tijd zijn zij nauw betrokken geweest bij de fruitcorso en bouwden zij aan hun wagen. “Nu is het tijd voor de volgende generatie” stellen ze.

Onlangs werden hun inspanningen beloond met een lintje, waar zij terecht trots op mogen zijn.

Het gesprek beginnen we over het verleden. Hoe was het om vroeger in Ingen te wonen? “Dat was een mooie tijd. Mensen deden veel samen. Ook deelden we van alles. Bijna iedereen slachtte toen nog zelf. En aan het eind van de dag ging er een hutspot, een bord met vers vlees en worst, naar de burens en familie. En als zij slachtten kwam er ook weer zo iets terug. Vaak hadden we te veel

groenten, en dat ging dan over de heg naar de buurvrouw” vertelt de moeder van de tweeling, zo ging dat ook met de bonen op het land. Dan zei je gewoon tegen elkaar “pluk maar”. De tweeling zegt dat het nu jammer genoeg veranderd is, de saamhorigheid is grotendeels verdwenen. Mensen hebben nu zoveel weelde. Vroeger ging je bij de buurvrouw bellen en nam je een dubbeltje mee, nu heb je daarvoor je mobiele telefoon op zak. Er is onderling minder contact.

Ook wat betreft de zorg is er een hoop veranderd. De wijkverpleegkundige is er niet meer. En ook de huisarts komt niet meer zo vaak als eerst. De tweeling noemt de naam van dr. Guepin, die rondliep met gekleurde pilletjes (kieps) en waarvan niemand wist of ze nou wel werkten of niet. Hij kwam met regelmaat even kijken of alles wel goed ging.

Gerry en Nelly zorgen samen voor hun moeder, wat tot nu toe goed gaat. Zij vinden het fijn dat ze met elkaar wonen en er voor elkaar kunnen zijn. Toch maken zij zich zorgen over de steeds duurder wordende zorg: “400 euro eigen risico is veel geld.

Er zou beter bezuinigd kunnen worden op de managers, in plaats van de mensen die het werk doen. En vertrouw de zorgverleners wat meer, nu besteden ze veel te veel tijd aan administratie”.

Ook willen Gerry en Nelly graag weer een beetje terug naar hoe het vroeger was, meer naar elkaar om kijken. Zo gaat dat nu al bij hun in de straat vertellen ze: „soms wil ik in de hof werken, maar kom er niet aan toe omdat er steeds mensen voorbij komen voor een praatje. “Hartstikke gezellig vind ik dat” zegt Gerry. Nelly vult haar aan: “eigenlijk wonen wij wel in een mooie straat. Ik kan me ook niet voorstellen dat er hier zoiets gebeurt als in Rotterdam waar een vrouw meer dan 10 jaar dood in haar huis lag. Onvoorstelbaar!”.

Met elkaar komen we tot de conclusie dat de tijd van het individualisme en egoïsme voorbij moet zijn en mensen elkaar weer moeten zien staan, zoals in de straat van Nelly en Gerry.

Als we elkaar allemaal een beetje helpen gaat de wereld er weer een stuk beter uitzien.

*Kwaliteit moet je op het
juiste niveau organiseren
om op lokaal niveau de
goede expertise in te
kunnen zetten*

Ria Maas

We spreken Ria tussen allerlei afspraken door. Ze is druk. Met haar adviesbureau richt ze zich op loopbaanadvies en loopbaanoriëntatie, het re-integreren van mensen in het arbeidsproces na ziekte en het begeleiden van mensen die hun baan verliezen (outplacement). Ze heeft sinds 1994 haar bedrijf in Amsterdam maar werkt twee dagen vanuit haar huis in Eck en Wiel.

Ria Maas vestigde zich met man Hans in 2000 in Eck en Wiel. Ze kwamen uit Houten naar de Betuwe. Daarvoor woonde(n) ze in Brabant.

“We hebben vrienden in Maurik en zodoende kenden we dit gebied. Over Eck en Wiel hoorden we dat mensen in het dorp goed worden ontvangen en dus kozen we bewust voor het dorp en natuurlijk voor het mooie huis”.

Ria werd ongeveer direct actief betrokken in de Oranjevereniging. “Ja, de Oranjevereniging is toch wel een belangrijke spil in de samenleving in het dorp. We organiseren Koningsdag, de intocht van Sinterklaas, de Kerstmarkt, de Fietstocht en de

vieringen rond 5 mei". Tot voor kort organiseerden we ook de jaarlijkse kermis. Inmiddels is Ria alweer tien jaar voorzitter van de Oranjevereniging.

"Ja, de tijd gaat hard. 't Is leuk om te doen hoor. Onze vereniging heeft op dit moment 401 contributie betalende gezinnen/leden en natuurlijk zijn ook bedrijven uit Eck en Wiel, maar ook van daarbuiten, ons gunstig gestemd. We halen jaarlijks ook gelukkig aardig wat sponsorgeld binnen". Het bestuur bestaat uit 5 leden en sinds kort zijn er ook twee jonge vrouwen aangeschoven.

"Je ziet dat het belangrijk is dat er jonge mensen in een dorp wonen. Angela Eerbeek en Renata Wijnen gaan nu meedraaien en vinden het hartstikke leuk. Onlangs organiseerde Renata op eigen initiatief al een Halloween-tocht voor de kinderen!" lacht ze.

Dat de Kermis inmiddels is gestopt is wel een hele grote teleurstelling voor mensen. "Dat ging echt niet meer. De legeskosten die wij aan de gemeente moeten betalen voor de vergunning bedragen

meer dan € 700,-. Dan houdt het op, daar moeten jullie echt goed over nadenken hoor.

Je zal zien dat dit voor veel meer verenigingen en evenementen gevolgen gaat krijgen, niet alleen in Eck en Wiel. Een vergunning aanvragen voor een activiteit in het kader van leefbaarheid en gemeenschapszin in het dorp moet toch gratis zijn? Wij krijgen geen cent subsidie maar moeten dan nog wel betalen voor een vergunning!" zegt ze scherp.

Ook ten aanzien van de Kerstmarkt speelt die legesdiscussie, hoewel het daar niet over zo'n groot bedrag gaat. De opbrengsten staan niet in verhouding tot de kosten van de vergunning. "En die markt is kleinschalig maar zo enorm gezellig, daar hoor je mensen blij mee zijn.

We werken ook aan de toekomst" vervolgt ze. "We werken er hard aan om ook jongeren meer te betrekken. We streven naar de vorming van een jongerenbestuur binnen de Oranjevereniging.

Dan hebben we een kweekvijver voor de toekomst en we kunnen ook in onze activiteiten dingen

opnemen die de doelgroep jongeren aanspreken. Zij horen er ook bij in het dorp”. Natuurlijk ontkomen we er niet aan om met Ria ook over de zorg te spreken. “Een enorme verantwoordelijkheid die op de gemeente afkomt.

Zorg moet je praktisch organiseren, lokaal moet het bereikbaar en dichtbij zijn. Echte specialistische expertise moet je op afstand op een kwalitatief hoog niveau organiseren. Er zit niets tussenin. Met betrekking tot zorg voor mensen moet je altijd toewerken naar de hoogste ambitie”. Ze vervolgt. “De echte omslag moet worden gemaakt ten aanzien van gebouwen en bureaucratie. Het ontmantelen van de managementstructuur zal nog heel wat voeten in aarde hebben. Dat is niet zomaar een gelopen race. Het moet wel gebeuren”.

Kansen ziet ze zeker. We praten even over de oude wijkzuster van weleer. “Dat was natuurlijk een echt spin in het web. Nu zou je dat kern-, buurt- of wijk-coördinatie noemen. Iemand die mensen aan de hand meeneemt in het proces dat we allemaal iets voor iemand anders kunnen doen”.

Ria erkent de grote verantwoordelijkheid die de gemeenteraad heeft. “Dat stelt ook zeker kwaliteitseisen aan het bestuur en haar ambtenaren.

Er wordt veel te krampachtig omgegaan met schaalvergroting van gemeenten. Als je zorgt dat zaken in het dorp goed geborgd zijn kun je structuur zoeken die daar het beste bij past. In economische zin is samen werken in een groter geheel wellicht beter”.

Omdat ze met haar eigen adviesbureau onderdeel uitmaakt van het MKB praten we nog even door over ondernemen in de gemeente Buren. “Prima natuurlijk dat ondernemers hier samenwerken in het Ondernemersplatform.

Belangrijk dat alle ondernemers meedoen. Het gebied heeft heel veel mogelijkheden, die worden op dit moment niet optimaal benut.

Geef jonge mensen de kans hun droom waar te maken en steun innovatie en samenwerking met gevestigde bedrijven. Daar liggen kansen”. Vanuit mijn beroep maar ook persoonlijke drive zie ik voor mijzelf maar ook anderen in mijn beroeps-

groep een mooie taak om kennis en ervaring over te brengen. Hoe gaan we dit in praktijk brengen?”

Heb je nog een mooie afsluitende boodschap Ria?
Na twee koppen thee en ruim een uur praten stelden we onze laatste vraag. Ze had snel haar antwoord klaar.

“Kwaliteit moet je op het juiste niveau organiseren om op lokaal niveau de goede expertise in te kunnen zetten”.

Bedankt dat je even wilde aanschuiven Ria Maas!

*De warmte mag niet
onder druk komen te
staan, kwetsbare mensen
hebben niet alleen
fysieke zorg nodig maar
ook een gesprekje*

Tessa Jansen

Toen we Tessa belden om te vragen of ze aan de keukentafel wilde plaatsnemen moesten we natuurlijk even uitleggen wat precies de bedoeling was. "Ik? Oh ja dat wil ik wel hoor, lijkt me leuk!"

Een paar dagen later schoof Tessa Jansen aan. Tessa, 19 jaar, woont in Kerk-Avezaath. "Een heerlijk dorp om te wonen. Lekker kleinschalig met een goed sociaal netwerk en een actief verenigingsleven". Al zeker 10 jaar werkt ze mee aan de corsowagen van het dorp en vanaf het

moment dat De Teisterbanders begonnen met damesvoetbal was ze erbij. Inmiddels speelt ze in het 1^e dameselftal in de tweede klasse.

"Het dorpsleven speelt zich af bij de verenigingen, daar zit de kracht van een dorp. Mensen ontmoeten elkaar en delen er vreugde en verdriet. Het is ontzettend belangrijk dat mensen lid kunnen zijn en blijven van een vereniging". In Kerk-Avezaath zijn veel mensen actief als vrijwilliger. "Dat mag soms best wat meer gewaardeerd worden.

Als vrijwilligerswerk gewaardeerd wordt zal je zien dat ook meer jongeren gaan meedoen. Bij de corsoclub bijvoorbeeld kunnen we best wat meer jongeren gebruiken hoor!”, zegt ze lachend. “Het Lentefeest van De Teisterbanders is een voorbeeld van de kracht van jonge mensen, we pakken met z’n allen aan en de opbrengst gaat naar de club”.

Tessa ging naar Openbare Basisschool De Daverhof in Kerk-Avezaath. “Een gezellige school met veel activiteiten en kleine klasjes”. Daarna ging ze naar het Lingecollege en inmiddels studeert ze aan de Avans Hogeschool in Den Bosch. “Ik heb eigenlijk altijd een baan in de zorg gewild en dus doe ik momenteel de opleiding HBOV. Ik zit nu in een stageperiode van een half jaar op de afdeling Neurologie in het Jeroen Bosch Ziekenhuis”. Haar ouders waren blij met haar beroepskeuze. “Ze zeiden tegen mij dat het goed is dat ik een baan kies waar altijd werk in blijft maar een baangarantie krijg je tegenwoordig nergens meer”.

Aanpakken doet ze zeker. Vanaf januari 2013 werkt ze als invalkracht Verzorgende bij de STMR.

“We werken er met kleine integrale teams, meestal draai ik mee in het team Zoelen/Kerk-Avezaath”. De combinatie met haar studie is goed te doen. “Er gaat wel veel veranderen in de zorg”, zegt ze. Tessa geeft aan dat zorg wel erg duur is en ze dus begrijpt dat er iets moet gebeuren. Ze volgt het nieuws daarover op de voet. “De warmte mag niet onder druk komen te staan, kwetsbare mensen hebben niet alleen fysieke zorg nodig maar ook een gesprekje. Dat is zeker ook zo belangrijk”.

Het organiseren van mantelzorg wordt volgens Tessa best lastig. “Hoe gaan die tweeverdieners dat doen? Allebei vroeg de deur uit en laat weer thuis en dan ook de verantwoordelijkheid voor de zorg van de ouders? Dat wordt best lastig denk ik. Met elkaar zullen we moeten samenwerken om dit soort dingen op te lossen”

In Kerk-Avezaath wordt binnenkort een Mantelpunt WMO geopend. “Prachtig dat de Bewonersvereniging dit zo actief oppakt!”, zegt ze.

Tenslotte praten we nog even met Tessa over de woningbouw. Ze wil eigenlijk in Kerk-Avezaath blijven wonen.

“Dat zal best lastig worden want er worden hier geen betaalbare woningen voor jongeren gebouwd”.

We vertellen haar van het toekomstige bouwplan Teisterbant. “Dat zou wel heel mooi zijn, niet alleen dure huizen maar ook huizen voor jonge mensen en jonge gezinnen. Die kunnen dan ook lid worden van de Teisterbanders, helpen met het plakken van de Corsowagen of op een andere manier als vrijwilliger aan de slag in het dorp. En de kinderen kunnen naar De Daverhof. Daar worden we in Kerk-Avezaath dan allemaal beter van!”. Ze wordt al vrolijk bij de gedachte.

Wat een energie, dat gesprek met Tessa. Het bewijs dat jongeren precies weten wat ze willen!

